

der efter sin Elskedes Bortgang maa give sig til at nynne for ikke at komme til at græde. — Har De forresten rigtig lagt Mærke til, Hr. Sidenius, hvilken dyb Livsvisdom saadan en lille Natursanger kan udtrykke? Aldrig lytter man forgæves til dens Sorg eller Glæde. Jeg tilstaar ærligt, at jeg for min Del har hentet mere Opbyggelse af dens klare lille Trille end af alle de mange Præken-samlinger paa min Reol. — Men De maa love mig ikke at sige det til Nogen!« tilføjede han, pludseligt leende, og ruskede Per i Armen. »Mine kære Embedsbrødre vilde aldrig tilgive mig et saa forskrækkeligt Kætteri!«

Han lo højt af sine egne Ord og gav sig igen til at spasere.

Per følte sig efterhaanden smigret af hans fortrolige Tone, ligesom han ogsaa paa anden Maade begyndte at fængsles af hans Personlighed. Han maatte indrømme Hofjægermesterinden, at Pastor Blomberg ikke lignede de sædvanlige Skriftstedsavtomater. I sit stille Sind sammenlignede han ham ogsaa med sin Fader, og han kom til at smile ved at tænke paa, at der indenfor det samme Troes-samfund kunde findes to Præster saa grundforskellige af Væsen og Synsmaade.

Efter at have gaaet en halv Snes Skridt standsede Pastor Blomberg igen og gjorde en bred Haandbevægelse udover Landskabet. Aftenen var allerede vidt fremskreden. Der glimtede endog et